

En klar diamant
lyser i gråstensfloden
av fotgängare –
Ett enda ansikte, gömt
i Götgatans tystnadsplikt

Långholmsbron, här är
den svarta isen svarslös –
Men Venus vakar
och i den blanka ytan
ser jag ett stim av stjärnor

Tornseglarskriken
över Blekingetäppans
djupa kitteldal
förebådar sommaren
och samtidigt – sommarns slut

Snickarn i Pryssgränd
spröjsar en ny fönsterram
ut till sportstugan –
Hans son ska ta studenten
långt långt bort på Östermalm

Tre tjejer ifrån
Siargatans hunddagis
drar genom parken –
De för sina hundknippen
som ballongförsäljare

Visch visch torkarblad
skvätter regndroppar och ljus –
Tysta i bilen
ser vi skyltfönstrens sken och
Ricardos röda lyktor

Jag minns en flicka
på Heleneborgsgatan
som jag inte fick –
Hon sjöng en sång i vinden
men behöll sin hemlighet

Höstdag på Söder
Himlavalvet allt mer krökt
husen allt lägre –
I munnen ändras klangen
vokalerna hukar sig

Märkligt, det ligger
en hästlort på Ringvägen
Vem rider väl här –
Mjuka oskodda hovslag
viskar från Altamira

Överallt, alla
dessa ljud och symboler
som böljar i skyn
Jag flyr till Adas trappor –
Ensamhetens sakrament

Nu brinner fönstren
vid Södermälärstrand i
solens sista sken –
Fjärden ligger lika blank
som den säkert gjorde då